

rivieren moest gaan), nl. het tweede regiment huzaren-motorrijders, uit de buurt van Vught waar die divisie gelegerd was, zo snel mogelijk naar het stellingedeelte tussen de halte Zeeland en het dorp Mill zou gaan waar de Duitsers zich genesteld hadden. Kolonel Schmidt bleef hier onkundig van.¹ Het werd overigens zeven uur, voor de vijfhonderd man van de huzaren-motorrijders met hun vier-en-twintig mitrailleurs en vier stukken licht anti-tankgeschut klaar waren voor vertrek. Toen zij later in de ochtend Mill naderden, hadden de Duitsers ruim de tijd gehad, zich stevig te verschansen in de Nederlandse verdedigingswerken die zij bezet hadden. Pas in de middag zetten de huzaren-motorrijders een slecht gecoördineerde aanval in. Het terrein was voor oprukken onder vijandelijk vuur veel te open, mortieren hadden zij niet, ook kregen zij veel last van de aangelegde hindernissen – ze schoten niet op. Wel werd de goederentrein die nog bij de halte Zeeland stond, eerst doorzocht en later in brand geschoten. Bij het doorzoeken trof men er een klein aantal Nederlandse uniformstukken in aan, zo goed als zeker buitgemaakt in de militaire barak bij de brug te Gennep – het Algemeen Hoofdkwartier kreeg evenwel iets later bericht dat in de trein 'grote hoeveelheden Nederlandse uniformen waren gevonden.'² Sinistere mededeling! Blijkbaar wilden de Duitsers, in strijd met het oorlogsrecht, een aanzienlijk deel van hun troepen in Nederlandse uniformen steken!

In de loop van de middag kwamen er, van de Maas oprukkend, steeds meer Duitsers bij de Peel-Raamstelling aan, eerst bij Mill, later bij sectoren daar in de buurt. Spoedig regende het granaten op de Nederlandse stelling, de kleinste bunkers werden weer na korte tijd doorboord. Desniettemin hielden de verdedigers aanvankelijk stand. Maar waar, zo vroeg men zich in spanning af, bleven de bataljons van het IIIde legerkorps? Waar bleven de Fransen? Van uur tot uur werd de Duitse druk sterker. In het begin van de avond, om kwart voor zeven, verschenen enkele Duitse duikbommenwerpers. Ze doken omlaag, de duik deed een gefluit ontstaan van haast ondragelijke kracht en scherpte – bommen sloegen in, ritsen mitrailleurkogels flitsten over de grond. Slachtoffers vielen er aan Nederlandse kant niet maar de inzet van dat nieuwe wapen was, na de spanningen en verschrikkingen van een eindeloos lijkende dag, voor menig een meer dan hij nog verdragen kon, 'het moreel van velen (werd) volkomen gebroken.'³ Groepen militairen verlieten de stelling en renden westwaarts. Anderen hielden stand. De duisternis begon te vallen. Alle telefoonverbindingen waren verbroken. Geheimzinnige Duitse lichtsignalen kon men waarnemen. Geruchten gingen de ronde doen dat de vijand

¹ Nierstrasz: *Noord-Limburg en Noord-Brabant*, p. 193. ² A.v., p. 208. ³ A.v., p. 217.